

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Společnost ochránců životního prostředí**, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, zastoupeného Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem Foersterova 712, Frýdek – Místek, proti žalované: **Správa chráněné krajinné oblasti České středohoří**, se sídlem Michalská 260/14, Litoměřice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2007, sp. zn. 05382/CS/2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 6. 2008, čj. 15 Ca 212/2007 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost ze dne **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Městský úřad Litoměřice, odbor životního prostředí (orgán ochrany přírody), povolil rozhodnutím ze dne 10. 8. 2007, čj. 59004/07/ŽP/JMi, za stanovených podmínek kácení stromů a keřů rostoucích mimo les v katastrálním území Litoměřice na vyjmenovaných pozemcích v úseku kruhové křižovatky Žernosecká, v rámci realizace stavby „II/247 – Přivaděč k průmyslové zóně Prosmyky II. část - I. etapa“, podle předložené dokumentace. Současně uložil žadateli (Ústeckému kraji) povinnost vysadit náhradní dřeviny podle předložené projektové dokumentace a po dobu pěti let zajistit následnou péči o nově vysázené dřeviny ve stanoveném rozsahu.

Žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 11. 2007, sp. zn. 05382/CS/2007, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu ochrany přírody a potvrdila rozhodnutí o povolení kácení dřevin.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 4. 6. 2008, čj. 15 Ca 212/2007 - 36, zamítl.

Krajský soud mj. odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 7 A 139/2001 (č. 379/2004 Sb. NSS), a ze dne 19. 6. 2007, čj. 5 As 19/2006 - 59, a konstatoval, že žalobce jako občanské sdružení zabývající se ochranou jednotlivých složek životního prostředí není nositelem práv a povinností vyplývajících z práva hmotného a může účinně namítat pouze zkrácení na svých procesních právech (§ 65 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce naopak není oprávněn namítat porušení jakýchkoli hmotných práv, a soud k jeho námitkám nemůže posuzovat soulad rozhodnutí s hmotněprávními normami. Krajský soud proto uvedl, že se nemůže zabývat námitkou, podle níž kvalita a rozsah náhradní výsadby nespĺnila zákonnou podmínku náhrady ekologické újmy ani hodnotit důkaz jiným rozhodnutím o povolení kácení dřevin, který žalobce při ústním jednání předložil.

Co do námitek týkajících se nedostatečného vypořádání námitek žalobce v napadeném správním rozhodnutí, krajský soud porušení procesních práv žalobce neshledal. Žalobce uplatnil v odvolání celkem sedm námitek, přičemž s každou z nich se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala. V žalobě pak žalobce nijak neupřesnil, které jeho argumenty měla žalovaná opomenout.

Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky týkající se neprovedení dendrologického posouzení a neprovedení hodnocení stavby podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Pro povolení kácení dřevin je podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nezbytné vyhodnocení funkčního a estetického významu, nicméně podoba tohoto vyhodnocení není nikde stanovena. Dendrologického posouzení nebylo podle krajského soudu v posuzované věci zapotřebí, neboť v daném případě zjistil orgán ochrany přírody stav dřevin způsobem, který odpovídal zákonným požadavkům. Hodnocení stavby z hlediska zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je pak záležitostí územního či stavebního řízení a nemá žádnou souvislost se zákonnými předpoklady pro povolení kácení dřevin. Předmětná stavba nepodléhá ani hodnocení důsledků záměru z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu Radobýl podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), protože příslušný orgán ochrany přírody v rozhodnutí ze dne 9. 7. 2007, čj. 03428/CS/D/07, významný vliv na evropsky významnou lokalitu Radobýl vyloučil.

Závěrem krajský soud konstatoval, že předmětem řízení je rozhodnutí o povolení kácení dřevin, proto nelze jako důkaz posuzovat rozhodnutí o odepření informace o životním prostředí související se stavbou přivaděče k průmyslové zóně ani důkazy vztahující se k předpokládané intenzitě zatížení stavby motorovými vozidly.

III.1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vad řízení spočívajících v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu a podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Stěžovatel především namítl, že žalovaná vycházela z nesprávného skutkového stavu a z nesprávného dokazování, což se projevilo v nesprávných právních závěrech. Žalovaná se podle něj „*vůbec nezabývala zásadní skutečností v řízení a v souladu s jinými právními předpisy nechránila zájmy státu a společnosti fyzických a právnických osob*“. Jako zavádějící a zmatečné označil tvrzení žalované [pozn. NSS: *pravděpodobně je myšlen krajský soud*], že by mohl namítat nezákonnost správního rozhodnutí jen pokud by tvrdil, že byla zkrácena jeho procesní práva. Porušení hmotných práv, jejichž nositelem je stěžovatel, ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. ze svého zákonného dopadu nevylučuje. K odkazu krajského soudu na soudní rozhodnutí z roku 2004 a 2007, stěžovatel podotkl, že judikáty jsou právně nezávazné a přednost má vždy aktuální právní norma a konkrétní skutkové a právní okolnosti jednotlivého případu.

Podle stěžovatele se měl krajský soud zabývat otázkou, zda zamýšlený záměr musel projít zjišťovacím řízením podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, neboť tato právní norma je nejen hmotnou, ale i procesní normou. Krajský soud tuto námitku paušálně zamítl, aniž by své rozhodnutí řádně odůvodnil. Podle stěžovatele předmětná stavba bezpochyby podléhá posouzení vlivu na životní prostředí, neboť její šířka je 10,5 m. Stěžovatel namítl i nesprávnost závěru krajského soudu, podle nějž stavba přivaděče nemá souvislost se zákonnými předpoklady pro povolení kácení dřevin, a uvedl, že předmětné dřeviny se kácejí právě z důvodu stavby silnice. Krajský soud pochybil, odmítl-li hodnotit důkazy, které stěžovatel v této souvislosti předložil.

Dále stěžovatel krajskému soudu vytkl nesprávné posouzení otázky porušení § 45 zákona o ochraně přírody a krajiny [pozn. NSS: *stěžovatel patrně míní porušení § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle kterého ten, kdo zamýšlí uskutečnit záměr uvedený v § 45h odst. 1 citovaného zákona, je povinen tento návrh předložit orgánu ochrany přírody ke stanovisku, zda může mít samostatně nebo ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významné lokality nebo ptací oblasti.*]. V daném případě nebylo provedeno posouzení stavby z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu Radobýl, čímž došlo k porušení citovaného zákonného ustanovení. Tuto skutečnost má vyhodnotit příslušný orgán ochrany přírody, případně k posouzení přizvat nezávislého znalce.

Stěžovatel dále namítl, že z dikce § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá, že „nezbytné vyhodnocení funkčního a estetického významu“ představuje

dendrologický posudek či analýzu. Prohlídka dřevin „na oko“ je nedostačující, neodborná a neodpovídá zákonným požadavkům.

Krajský soud se měl podle stěžovatele zabývat také námitkou nedostatečné a nepřiměřené náhradní výsadby. Uložená náhradní výsadba nesplňuje zákonnou podmínku náhrady ekologické újmy za vykácené dřeviny z kvantitativního ani z kvalitativního hlediska. K tomu, aby náhradní výsadba splnila svůj zákonný účel (náhrada ekologické újmy), měla být žadateli uložena výsadba nová, mimo dosah silnice a ve větším rozsahu.

Stěžovatel se dovolal i veřejného zájmu ochrany přírody podle článku 35 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a ochrany ohrožených druhů rostlin a živočichů podle článku 35 odst. 3 Listiny. Uvedl, že krajský soud se těmito otázkami nezabýval, přestože rozhodnutí orgánu ochrany přírody vybočilo z mezí správního uvážení a jeho vydáním byl porušen § 3 odst. 4 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů („dále jen „správní řád“) [pozn. NSS: *tento správní řád již v § 3 neobsahuje odstavec 4 jehož porušení stěžovatel namítá*]. Dále stěžovatel konstatoval, že rozhodnutí žalované vykazuje značné množství právních vad. Není z něj zřejmé, proč žalovaná považuje námitky stěžovatele za vyvrácené, které skutečnosti vzala konkrétně za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodla a jakými právními úvahami se řídila při hodnocení důkazů. Žalovaná nezjistila dostatečně skutkový stav věci, neboť vůbec neposuzovala závažnost důvodů pro zásah podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tímto postupem porušila nejen práva stěžovatele, ale i všech občanů přilehlého okolí. Stěžovatel rovněž doplnil, že žalovaná svými rozhodnutími porušila zákon o ochraně přírody a krajiny, vybočila ze zákonných mezí správního uvážení, nezjistila spolehlivě skutkový stav věci a rozhodla o umístění stavby do biotopů zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů.

Závěrem stěžovatel krajskému soudu vytkl nedostatečné vypořádání jeho námitky týkající se bezdůvodného odepření práva na informace o životním prostředí týkající se stavby přivaděče, přestože podle něj souvisí s předmětem tohoto řízení.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel zároveň navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Usnesením ze dne 29. 9. 2008, čj. 8 As 31/2008 - 67, Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného kasační stížnosti zamítl.

III.2

Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné. K jednotlivým námitkám mj. uvedla, že s ohledem na existenci pravomocného územního rozhodnutí nebyl důvod zabývat se otázkou, zda měl být záměr posouzen z hlediska vlivu na životní prostředí, s ohledem na existenci stanoviska žalované podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny nemuselo být provedeno ani posouzení podle § 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin provedl orgán ochrany přírody v dostatečné míře specializovaným pracovníkem a postupem správních orgánů v posuzované věci byl naplněn smysl § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále žalovaná připomněla, že předmětné řízení se týkalo pouze otázkou kácení dřevin v trase stavby, ostatní složky životního prostředí, resp. otázky dopadu záměru na

životní prostředí, byly řešeny v jiných samostatných řízeních a stavebník disponuje i pravomocnými výjimkami k zásahu do biotopů zvláště chráněných organismů. Žalovaná poukázala i na skutečnost, že namítané odepření informace se týká jiného řízení a jiného subjektu než je žalovaná.

III.3

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.4

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v daném případě byla žaloba věcně projednána, a proto kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, nepřichází pojmově v úvahu. Tento důvod je u kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu z povahy věci vyloučen, neboť dopadá pouze na taková rozhodnutí, jimiž se řízení před krajským soudem končí, ovšem nikoliv věcným rozhodnutím. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., je pak ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Za kasační důvody proti rozhodnutí soudu ve věci samé tedy v nyní posuzované věci přichází v úvahu pouze kasační důvody definované v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že krajský soud [*pozn. NSS: stěžovatel jej označil jako žalovanou*] posoudil nesprávně rozsah jeho aktivní žalobní legitimace, kterou zredukoval na možnost tvrzení porušení stěžovatelových procesních práv, přičemž se nepřipadně odvolal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že jakkoliv v českém právním řádu nepůsobí rozsudky jako precedent ve smyslu závazné normy pro rozhodování v obdobných případech, odráží námitka stěžovatele určité nepochopení funkce judikatury. Přes nedostatek formální závaznosti má i v českém právním řádu rozhodovací činnost soudů význam překračující její závaznost v konkrétní rozhodované věci. Pokud by soudy předchozí judikaturu zcela ignorovaly, pak by se dostávaly do rozporu s hodnotami právní jistoty, předvídatelnosti práva a ochrany důvěry v konzistentní soudcovské rozhodování [srov. např. Kühn, Z., Bobek, M., Polčák, R. (eds.) *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou*, Praha, 2006, Auditorium, str. 113 an.]. Rozhodnutí vrcholných soudů, jakkoliv nemají precedenční účinky, je třeba respektovat v případech, kdy soud posuzuje skutkově i právně analogickou věc. Třebaže jde o rozhodnutí v jednotlivé konkrétní věci, zpravidla působí i jako interpretační vodítko při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech. Podpořil-li proto krajský soud své právní závěry v konkrétní věci odkazy na přílehlavou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, lze jeho postup označit naopak za žádoucí. Nejvyšší správní soud tedy neshledal stížní námitku důvodnou.

V této souvislosti stěžovatel krajskému soudu vytkl nesprávné posouzení rozsahu jeho žalobní legitimace. Krajský soud vyslovil její nedostatek ve vztahu k námitkám stěžovatele zpochybňujícím naplnění podmínek pro náhradu ekologické újmy z hlediska rozsahu a kvality náhradní výsadby.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto závěry krajského soudu k rozsahu žalobní legitimace, vycházející z § 65 odst. 2 s. ř. s. a z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005 - 118, č. 825/2006 Sb. NSS, či přímo ve vztahu ke stěžovateli ze dne 30. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78 a ze dne 16. 7. 2008, čj. 8 As 35/2007 - 92, www.nssoud.cz), byly správné a v souladu se zákony i s mezinárodními závazky České republiky. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Zákon stěžovateli přiznává postavení účastníka v řízení o ochraně přírody a krajiny (§ 27 odst. 2 správního řádu, § 70 a 71 zákona o ochraně přírody a krajiny), jakkoliv by jinak účastníkem takového řízení nebyl (§ 27 odst. 1 správního řádu), aby v něm prosazoval a obhajoval zájmy veřejnosti, zejména na ochraně životního prostředí. Je-li tedy žalobcem ve správním soudnictví občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí především potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Stěžovatel, který je občanským sdružením, naopak nemohl být zkrácen na svých hmotných právech a neměl proto žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Nezákonnosti rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. se tak stěžovatel v posuzované věci může domáhat zejména v rozsahu tvrzeného porušení jeho procesních práv v rámci správního řízení.

Krajský soud se v rozsahu, v němž stěžovatel namítl porušení svých procesních práv, těmito námitkami zabýval, přičemž žalobní námitky nedostatečného množství a kvality náhradní výsadby posoudil správně jako námitky, které stěžovateli nepřísluší. Krajský soud konstatoval, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala se všemi odvolacími námitkami a stěžovatel v žalobě nijak nespecifikoval, které jeho argumenty žalovaná opomněla. Nejvyšší správní soud připomíná, že soudní přezkum ve správním soudnictví není co do svého rozsahu přezkumem neomezeným. Správní soudy přezkoumávají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Je proto nezbytné, aby stěžovatel rozhodné skutečnosti, které podle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, konkrétně uvedl, protože jenom tak se jimi může soud kvalifikovaně zabývat. Toto stěžovatel neučinil, pouze obecně odkázal na nedostatečné vypořádání jeho námitek uplatněných v odvolání. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů pak nutně odpovídá i odůvodnění soudního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 As 73/2006 - 121, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto neshledal ani tuto stížní námitku důvodnou.

Stěžovatel namítl také pochybení spočívající v neprovedení zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. V tomto směru však pouze polemizuje se závěry žalované, resp. krajského soudu, ve vztahu k nutnosti provedení zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z tvrzení stěžovatele v rámci kasační stížnosti nelze žádným způsobem dovodit, že by jím tvrzená nezákonnost měla základ v porušení procesních práv stěžovatele v průběhu správního řízení. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že se stěžovatelem bylo jako s účastníkem správního řízení jednáno, k postupu orgánu ochrany přírody měl možnost se vyjádřit a s jeho námitkami uplatněnými proti rozhodnutí o povolení kácení dřevin se žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně zabývala. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že učinil-li krajský soud (shodně jako ve správním řízení žalovaná), s odkazem na rozdílnost předmětu územního řízení a řízení o povolení kácení dřevin závěr, že hodnocení vlivů na životní prostředí nemá se zákonnými předpoklady pro povolení kácení dřevin souvislost, nemohlo dojít ke stěžovatelem tvrzenému porušení jeho procesního práva. Nejvyšší správní soud proto neshledal stížní námitku důvodnou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani tvrzenému pochybení, spočívajícímu v neprovedení posouzení vlivu stavby na evropsky významnou lokalitu Radobýl. Učinila-li žalovaná za použití svého stanoviska ze dne 9.7.2007, čj. 03428/CS/D/07, závěr, že posuzovaná stavba nemůže mít samostatně ani ve spojení s jinými stavbami významný vliv na evropsky významnou lokalitu, do níž má být umístěna, toto stanovisko dala v průběhu správního řízení účastníkům najevo, a související námitkou stěžovatele se ve svém rozhodnutí dostatečně věrohodným způsobem vypořádala, nemohlo ani v tomto případě dojít ke stěžovatelem tvrzenému porušení jeho práva. Nejvyšší správní soud poukazuje i na dikci § 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, z níž vyplývá, že daná koncepce nebo záměr musí být předmětem posouzení z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu tehdy, pokud orgán ochrany přírody svým stanoviskem významný vliv podle § 45h odst. 1 citovaného zákona nevyloučí. V posuzované věci však byl vliv záměru na lokalitu Radobýl výslovně vyloučen ve výše zmíněném stanovisku žalované. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani tuto stížní námitku důvodnou.

Důvodná není ani stížní námitka, již stěžovatel vytkl krajskému soudu nedostatečné vyhodnocení zákonných podmínek uvedených v § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. K hodnocení funkčního a estetického významu dřevin je kompetentní orgán ochrany přírody, přičemž jeho poznatky opatřené odbornými osobami místním šetření v době vegetačního období (dne 17. 5. 2007), lze v tomto směru považovat za dostatečný odborný podklad pro rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplývá, že stav dřevin byl orgánem ochrany přírody hodnocen a ani stěžovatel jednotlivé závěry vyplývající z tohoto šetření nezpochybnil, pouze navrhl, aby ve věci bylo provedeno další dendrologické posouzení. Takový důkaz by však byl s ohledem na výše uvedené nadbytečný. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že § 8 odst. 1, věta druhá, zákona o ochraně přírody a krajiny, svěřuje orgánu ochrany přírody při rozhodování, zda povolí kácení dřevin, určitý prostor pro vlastní úvahu a správní soudy musí tuto skutečnost respektovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 4 As 10/2007 - 109, www.nssoud.cz). Pro povolení kácení dřevin musí existovat závažné důvody a musí mu předcházet vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Z rozhodnutí orgánu ochrany přírody pak musí být patrné, jakou úvahou se správní orgán při posouzení těchto otázek

řídil a zda význam dřevin na straně jedné i závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé dostatečně zhodnotil. Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v názoru, že orgán ochrany přírody těmto povinnostem ve svém rozhodnutí dostál. Z rozhodnutí orgánu ochrany přírody musí být patrné, jakou úvahou se při posouzení daných otázek řídil a zda význam dřevin i závažnost důvodů pro jejich pokácení dostatečně zhodnotil. Prokázání závažnosti důvodů ke kácení dřevin je věcí orgánu ochrany přírody, přičemž vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin správní orgán v posuzované věci sledoval a stav dřevin hodnotil. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani tuto stížní námitku důvodnou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že byl zkrácen na právu na příznivé životní prostředí. Takové právo mu totiž jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže a náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům (srov. č. 379/2004 Sb. NSS). Tento závěr zastává i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97 (<http://nalus.usoud.cz>), konstatoval, že článek 35 Listiny základních práv a svobod, zakotvující právo na příznivé životní prostředí a včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů, nelze vztahovat na právnické osoby, neboť článek 35 Listiny hovoří o právu na příznivé životní prostředí, jako právu příslušejícím pouze fyzickým osobám, které na rozdíl od právnických osob podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí. Namítl-li stěžovatel porušení hmotných práv či práv jiných subjektů předmětného správního řízení nebo občanů přilehlého okolí, odkazuje Nejvyšší správní soud na závěry, které vyslovil k otázce postavení občanských sdružení v soudním řízení. K této námitce Nejvyšší správní soud dále připomíná § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel tuto námitku nevzněl v žalobě, resp. v zákonné lhůtě pro její rozšíření (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), proto se jedná z pohledu přezkumu kasačním soudem o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož řízení má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takový důvod kasační stížnosti je nepřipustný.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatečného vypořádání žalobní námitky týkající se odepření práva na informace o životním prostředí. Krajský soud uvedenou námitku správně posoudil jako nepřipustnou, neboť nesouvisí s předmětem daného řízení, a navíc nebyla vznesena v žalobě, resp. v zákonné lhůtě pro její rozšíření (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

Obdobně Nejvyšší správní soud nemůže přihlídnout k námitce o umístění stavby do biotopů zvláště chráněných druhů a rostlin, protože nebyla uplatněna v žalobě, ale až v kasační stížnosti, tedy po vydání rozsudku krajského soudu, který se jí tak nemohl zabývat. Jedná se o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož řízení má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takové důvody kasační stížnosti jsou nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí a vypořádání se s jeho žalobními námitkami (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č.

133/2004 Sb. NSS), dále takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná ze shora takto specifikovaných skutečností způsobujících nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů nenastala, neboť v posuzované věci je z odůvodnění rozsudku krajského soudu zcela zřejmé, proč nepřisvědčil námitkám stěžovatele, z jakých právních úvah vycházel a proč se ztotožnil s právním názorem žalovaného. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku poukázal na konkrétní důvody nepřipustnosti některých stěžovatelových námitek, přípustné žalobní námitky řádně zhodnotil a uvedl, proč argumentaci stěžovatele nepřisvědčil.

Stěžovatel rovněž obecně namítl, s odkazem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Nejvyšší správní soud připomíná, že soudní přezkum ve správním soudnictví není co do svého rozsahu přezkumem neomezeným. Správní soudy přezkouvají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Je proto nezbytné, aby stěžovatel rozhodné skutečnosti, které podle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, v podané žalobě konkrétně uvedl, protože jenom tak se jimi může soud kvalifikovaně zabývat. Toto stěžovatel neučinil, pouze obecně odkázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav a značné množství právních vad. Nejvyšší správní soud v tomto směru pochybení žalovaného, k němuž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti neshledal, míra obecnosti stížní námitky pak neumožňuje, aby se jí Nejvyšší správní soud podrobněji zabýval.

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, které by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

